

Foringelserne er så store, at Dansk Folkeparti ikke kan støtte lovforslagets endelige vedtagelse.

Et tredje mindretal (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme hverken for eller imod de stillede ændringsforslag.

Regeringen har bevidst valgt at gå bort fra en kollektiv og solidarisk ordning, som har kunnet sikre, at nedslidte mennesker og mennesker, som arbejdsmarkedet kasserer af aldersdiskriminerende årsager, har haft et forsørgelsesgrundlag. I stedet har vi fået en privat forsikringsordning. Mindretallet vil på det kraftigste tage afstand fra denne individualisering, som er i strid med grundtanken i vores velfærdssamfund.

Fremover skal den almindelige lønmodtager modregnes 68 kr. pr. arbejdstime. Med en normal timeløn på under 100 kr. giver det ikke megen gevinst. Derimod giver det bedre muligheder for højtloønnede konsulenter og lignende. Endnu er urimelig forskelsbehandling er, at arbejdsfrie indtægter som f.eks. forpagtningsindtægter og udlejningsindtægter ikke skal modregnes.

Det problem, at f.eks. forfattere ikke kan skrive bøger i deres efterlønperiode, selv om dette som regel giver en meget tvivlsom økonomisk gevinst, er ikke blevet løst.

Regeringen taler om, at reformens hensigt er at få de ældre til at vælge at blive lidt længere på arbejdsmarkedet. Fra Enhedslistens og store dele af fagbevægelsens side har man gang på gang påpeget den sociale skævhed. Store grupper på det danske arbejdsmarked er reelt tvunget til at gå på efterløn som 60-årige. Inden for de mest belastede grupper når alle desværre ikke at blive så gamle.

Arbejdsministeriets statistik bekræfter disse forskelle. For faggrupper som restaurations & bryggeriarbejdere, grafisk, træindustri og byg, offentligt ansatte (hjemmehjælpere og chauffører), NNF, SiD og HK var det mellem 50 og 72 pct. af de 60-årige, som i 1998 gik på efterløn. For de 61-årige er tallet mellem 60 og 80 pct. Modsat var tallene for ingeniører, akademikere, magistre og journalister mellem 13 og 19 pct. af de 60-årige. For de sidstnævnte er der i 65-årsalderen stadig kun omkring 50 pct., der er gået på efterløn. Hvem er det så, der får glæde af be-

lønningen for at blive længere på arbejdsmarkedet?

Tallene kan vel næppe sige klarere, hvem det er, som denne reform favoriserer. Det er dem, som i forvejen har det gode, vellønnede arbejde, og som ikke bliver slidt ned, og dem, som alligevel ville være blevet på arbejdsmarkedet. Derfor stemmer Enhedslisten imod dette lovforslag.

Æ n d r i n g s f o r s l a g

Til § 1

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af *flertal* (S, V, KF, CD, RV og KRF):

1) I det under *nr. 9* foreslåede § 74 a, stk. 2, indsættes i 1. pkt. efter »den 31. marts 1992 til«: »mindst«.

2) I det under *nr. 9* foreslåede § 74 a, stk. 3, indsættes i 1. pkt. efter »den 1. juli 1999 til«: »mindst«.

3) Det under *nr. 9* foreslåede § 74 b, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Medlemmer, der opfylder betingelserne i § 74 a, bortset fra stk. 1, nr. 6, har ret til efter ansøgning at få udstedt et efterlønbevis af arbejdsløshedskassen.«

4) I det under *nr. 9* foreslåede § 74 c, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»For medlemmer omfattet af § 74 a, stk. 5, skal ansøgningen indgives, inden medlemmet fylder 60 år.«

5) I de under *nr. 9* foreslåede § 74 f, stk. 4, 2. pkt., og stk. 6, 2. og 3. pkt., ændres »bruttoomsætning« til: »indtægt«, i stk. 9, 1. pkt., ændres »bruttoomsætningen« til: »indtægten«, og i stk. 9, 2. pkt., ændres »omsætning« til: »indtægt«.

6) Det under *nr. 9* foreslåede § 74 f, stk. 11, affattes således:

»Stk. 11. Direktøren for Arbejdsløshedsforsikringen fastsætter efter forhandling med Landsarbejdsrådet nærmere regler om selvstændig virksomhed i efterlønperioden, herunder om definition af indtægt, jf. stk. 4. Der fastsættes endvidere regler om, at der kan ske opgørelse af indtægt efter virksomhedens regnskabsår i stedet for kalenderåret, og om, at ved overgang til efterløn i et kalenderår nedsættes de i stk. 2 og 4 anførte ti-